अथैन्द्राग्नस्य पुरोरुचमाह। "महि क्षेत्रं पुरु चन्द्रं विविद्वान्। आदित्सखिभ्यश्च रथꣳ समैरत्। इन्द्रो नृभिरजनद्दीद्यानः साकम्। सूर्य्यमुषसं गातुमग्निम्" इति। अयम्, 'इन्द्रः', 'विविद्वान्' विविधद्रव्यजातं जानन्, 'आदित्' अनन्तरमेव, 'सखिभ्यः' सखिसदृशेभ्यो यजमानेभ्यः, 'महि' प्रौढं, 'क्षेत्रं', 'पुरु चन्द्रं' बहुलमाह्लादकारि, धनञ्च 'रथं, चरणशीलं गोमहिषादि च, 'समैरयत्' सम्यक् प्रेरितवान्, दत्तवानित्यर्थः। सोऽयमिन्द्रो 'दीद्यानः' दीप्यमानः, 'नृभिः' मनुष्यैः, ऋत्विग्भिः सार्द्धम्, सूर्य्यादीन् 'अजनत्' अजनयत्, उत्पादितवान्, 'गातुं' गमनशीलो वायुः तं॥

अथ वैश्वदेवगृहस्य पुरोरुचमाह। "उरुन्नो लोकमनुनेषि विद्वान्। सुवर्वज्ज्योतिरभयꣳ स्वस्ति [३]। ऋध्वा त इन्द्र स्थविरस्य बाहू। उपस्थेयाम शरणा बृहन्ता" इति। हे 'इन्द्र', त्वं 'विद्वान्' सर्व्वं जानन्, 'नः' अस्मदर्थम्, 'उरुं' विस्तीर्णं, 'लोकम्', 'अनुनेषि, अनुक्रमेण सम्पादयसि। तथा 'सुवर्व्वत्' स्वर्गयुक्तं, तत्साधनभूतमित्यर्थः। 'अभयं' भयरहितं, 'स्वस्ति' क्षेमकरं, 'ज्योतिः' अग्निस्वरूपं, 'ऋध्व' प्राप्नुहि। 'स्थविरस्य' चिरकालीनत्वेन वृद्धसदृशस्य, 'ते' तव, 'बाहू' 'उपस्थेयाम' उपस्थानं करवाम, त्वदीयं बाहुद्वयमनुग्रहबुद्ध्या यथा अस्मच्छिरसि स्थापयसि, तथा वयं त्वां भजेम। कीदृशौ बाहू, 'शरणा' रक्षितारौ, 'बृहन्ता' गुणाधिकौ॥

अथादित्यगृहस्य पुरोरुचः, तत्र प्रथमामाह। "आ नो